

vyhoštění odsouzeného. Bylo proto podle §§ 33 a 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3426.

Ke skutkové podstatě zločinu násilného smilstva podle § 127 tr. zák. se nevyhledává, by pachatel soulož vykonal, stačí, že ji »předse-
vzal«; není třeba, by se pachatel dopustil násilí.

Nejde o zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., nedal-li porotní soud k hlavní otázce na zločin § 127 tr. zák. eventuální otázku na přestupek § 20 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n., ač vyšlo na jevo při hlavním přeličení, že se obžalovaný nedopustil násilí.

Porušení předpisu chráněného zvláštní pohrůzkou zmatečnosti (§ 344 čís. 6 tr. ř.) nelze uplatňovati též se všeobecného hlediska § 344 čís. 5 tr. ř.

Nebyla-li obžaloba při hlavním přeličení změněna, musí býti hlavní otázka podle § 318 tr. ř. přizpůsobena jak co do okolností skutkových, tak i do zákonných známek trestného činu obžalobě, bez ohledu na to, nasvědčují-li výsledky přeličení vůbec tomu, že tento žalobní skutek je trestným činem, za nějž jej pokládá obžaloba, či nikoliv.

Jde-li o trest na svobodě, při jehož vyměření bylo podle § 265 tr. ř. přihlíženo k trestu na svobodě, jenž uložen obžalovanému dřívějším právomocným nálezem, rozhoduje o délce trestu na svobodě ve smyslu § 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. úhrn obou trestů.

(Rozh. ze dne 22. března 1929, Zm II 470/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Brně ze dne 8. září 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 tr. zák. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do téhož rozsudku, pokud jím byl odsouzenému povolen podmíněný odklad výkonu trestu, zrušil napadený rozsudek nalézacího soudu ve výroku, jímž byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu a zároveň vyslovil, že trest jest nepodmíněný.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného napadá rozsudek porotního soudu číselně důvody zmatečnosti podle § 344 čís. 5 a 6 tr. ř. Zmatky tyto shledává v tom, že sborový soud porotní 1) nedal porotcům ohledně skutku, jehož se obžalovaný dopustil podle obžaloby dne 28. července 1927, hlavní otázku na zločin zprznění podle § 128 tr. zák., ač prý svědkyně Růžena T-ová při hlavním přeličení dne 8. září 1928 udala na rozdíl od své dřívější nepřisežné výpovědi, že obžalovaný ji dne 28. července 1927 v pokoji hostince sice ohmatával a odkrýval, že však tehdy k souloží nedošlo, 2) opomenul dáti porotcům otázku na pře-

stupek podle § 20 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. o potírání pohlavních nemocí, ač prý bylo za hlavního přelíčení patrné, že obžalovaný nemusil užiti proti Růženě T-ové násilí, by dosáhl soulože s ní, nýbrž naopak z toho, že Růžena T-ová dne 28. července 1927 nijak se nebránila, následujícího dne šla sama za obžalovaným, sedla si po souloži vedle něho, a strčila do přítomného nahého Františka B-e, vycházelo na jevo, že nemůže býti vůbec řeči o tom, že se obžalovaný dopustil na T-ové násilí. Těmito vývody, v nichž se stížnost vůbec nezmiňuje o tom, že sborový soud porotní nerozhodl o návrhu obžalovaného při hlavním přelíčení nebo že při něm návrh obžalovaného zamítl, provádí stížnost věcně jen důvod zmatečnosti podle § 344 čís. 6 tr. ř., nikoli tedy též důvod zmatečnosti podle § 344 čís. 5 tr. ř., jehož se číselně také dovolává. Tento zmatek nepřicházel by tu ostatně v úvahu ani tenkrát, kdyby — což podle protokolu o hlavním přelíčení v tomto směru jediné rozhodného (§ 271 tr. ř.) vůbec se nestalo — obžalovaný byl při hlavním přelíčení navrhl, by byly porotcům dány otázky svrchu pod 1)—2) uvedené, a kdyby sborový soud nebyl o tomto návrhu rozhodl nebo byl jej zamítl; neboť porušení předpisu chráněného zvláštní pohrůzkou zmatečnosti (na příklad § 344, čís. 6 tr. ř.) nelze uplatňovati též se všeobecného hlediska § 344 čís. 5 tr. ř.

Zmateční stížnost dovolává se však i zmatku podle § 344 čís. 6 tr. ř. neprávem. 1. Obžalovanému bylo v obžalovacím spise mezi jiným za vinu kladeno, že předse vzal dne 28. července 1927 v L. s Růženou T-ovou, dne 27. dubna 1914 narozenou, tedy s osobou ženskou, která nedokonala ještě 14. rok věku svého, soulož a že tím spáchal zločin násilného smilstva podle § 127 tr. zák. Poněvadž obžaloba nebyla v tomto směru veřejným obžalobcem změněna, musila býti hlavní otázka týkající se tohoto skutku podle § 318 tr. ř. přizpůsobena jak co do okolností skutkových, tak i co do zákonných známek trestného činu obžalobě, bez ohledu na to, zda nasvědčovaly výpověď svědkyně Růženy T-ové při hlavním přelíčení a jeho výsledky vůbec tomu, že tento žalobní skutek je trestným činem, za nějž jej pokládá obžaloba, či nikoli. Dal-li tedy sborový soud porotní v tomto směru porotcům hlavní otázku (1. hlavní otázku), jež se přimykala i co do skutkových okolností i co do právního posouzení úplně obžalobě, a zněla-li v důsledku toho na zločin násilného smilstva podle § 127 tr. zák. a nikoli na zločin zprznění podle § 128 tr. zák., postupoval přesně podle předpisu § 318 tr. ř. a nezatížil tudíž v tomto směru rozsudek zmatkem podle § 344, čís. 6 tr. ř. Ostatně se ke skutkové podstatě zločinu násilného smilstva podle § 127 tr. zák. nevyhledává, by pachatel soulož vykonal, nýbrž se jen vyžaduje, by soulož »předse vzal«; a svědkyně Růžena T-ová podle obsahu protokolu o hlavním přelíčení ze dne 8. září 1928 se neobmezila při něm na údaje, že obžalovaný ji dne 28. července 1927 v pokoji ohmatával a odkrýval, že však soulož s ní nevykonal, nýbrž mimo to potvrdila též skutečnosti nasvědčující tomu, že obžalovaný tenkrát »předse vzal« s ní soulož po rozumu § 127 tr. zák., t. j. že začal s ní souložiti; neboť dosvědčila, že obžalovaný tenkrát lehnuv si na ni snažil se vykonati s ní soulož, že však mu kladla odpor, takže se dostal svým pohlavním údem jen do přední části jejího přirození.

2. Touto výtkou chce zmateční stížnost zřejmě vyjádřiti, že napadený rozsudek je stížen zmatkem podle § 344, čís. 6 tr. ř. proto, že sborový soud porotní nedal porotcům k hlavním otázkám (k 1. a 2. hlavní otázce) na zločin násilného smilstva podle § 127 tr. zák. eventuální otázky na onen přestupek. V tomto směru přicházel by zmatek podle § 344, čís. 6 tr. ř. v úvahu jen tenkrát, kdyby sborový soud porotní byl podle § 320, odst. první tr. ř. povinen dáti porotcům k oněm hlavním otázkám eventuální otázky na řečený přestupek, kdyby byly při hlavním přelíčení vyšly na jevo skutečnosti, podle nichž by, kdyby byly pravdivé, spadaly činy obžalovanému za vinu kladené, činy záležející v tom, že dne 28. a 29. července 1927 v L. předsevzal soulož s Růženou T-ovou, dne 27. dubna 1914 narozenou, tedy s osobou ženskou, jež nedokonala ještě 14. rok věku svého, nikoli pod ustanovení § 127 tr. zák., pod něž byly podřaděny obžalobou, nýbrž jen pod mírnější ustanovení § 20 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n., podle něhož se dopouští přestupku: 1. kdo způsobem, který je s to, by vzbudil pohoršení nebo urazil stud, vybízí nebo se nabízí ke smilstvu, a 2. kdo svádí ke smilstvu osobu nedosáhnoucí 16 let, předpokládajíc, že tyto činy nejsou podle obecných trestních zákonů přísněji trestné. Vyšlo-li, jak stížnost tvrdí, při hlavním přelíčení na jevo, že se obžalovaný nedopustil na Růženě T-ové násilí, nevylučovala tato skutečnost, že se obžalovaný dopustil skutky mu za vinu kladenými zločinu násilného smilstva podle § 127 tr. zák., ježto se ke skutkové podstatě tohoto zločinu nevyhledává, by se pachatel dopustil násilí, a nepoukazovala ani jinak k tomu, že skutky obžalovanému za vinu kladené spadají jen pod ustanovení § 20 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. Poněvadž skutečnost stížností zdůrazňovaná nezavazovala sborový soud porotní k tomu, by dal porotcům eventuální otázky na přestupek podle § 20 onoho zákona, nelze v tom, že opomenul dáti porotcům tyto eventuální otázky, spatřovati zmatečnost podle § 344, čís. 6 tr. ř. Bylo tudíž zmateční stížnost obžalovaného zavrhnouti jako dílem neprovedenou, dílem neodůvodněnou.

Naproti tomu nelze upříti oprávněnost zmateční stížnosti státního zastupitelství, napadající výrok rozsudku, jímž byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu, důvodem zmatečnosti podle § 344, čís. 12 tr. ř. Podle § 1 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. o podmíněném odsouzení může soud odložit výkon trestu na svobodě nepřesahujícího dobu 1 roku. Jde-li o trest na svobodě, při jehož vyměření bylo podle § 265 tr. ř. přihlíženo k trestu na svobodě, jenž uložen obžalovanému dřívějším pravomocným nálezem, rozhoduje o délce trestu na svobodě ve smyslu § 1 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. úhrn obou trestů na svobodě; neboť trest, jenž byl vyměřen za použití § 265 tr. ř. a trest, k němuž bylo podle § 265 tr. ř. při výměře trestu přihlíženo, tvoří dohromady celkový trest uložený obžalovanému různými nálezy za trestné činy, jež měly zásadně tvořiti předmět téhož vyšetřování a odsouzení a za něž měl býti obžalovanému vyměřen trest podle zásad §§ 34, 35, 267 tr. zák. V souzeném případě byl obžalovanému napadeným rozsudkem vyměřen podle I. trestní sazby § 126 tr. zák. a použitím §§ 338 a 265 tr. ř. trest těžkého žaláře v trvání jednoho roku, zostřený postem čtvrtletně. Trest, jenž byl obžalova-

němu uložen pravomocným rozsudkem okresního soudu v Břeclavi ze dne 30. ledna 1928, a k němuž sborový soud porotní při vyměření trestu podle § 265 tr. ř. právem přihlížel, záležel v tuhém vězení v trvání 24 hodin, zostřeném postem. Poněvadž úhrn obou těchto trestů na svobodě přesahoval dobu jednoho roku, nesměl sborový soud porotní povolit obžalovanému podmíněný odklad trestu. Učiniv tak přes to, porušil tím zásadu § 1 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., jež jest neodvislou od volného uvážení soucovského a již jest proto soudu vždy dbáti, a zatížil tím, vykročiv oním způsobem ze své trestní moci, rozsudek zmatkem podle § 344, čís. 12 tr. ř., stížností uplatňovaným. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu, zrušiti a vysloviti, že trest jest nepodmíněný.

Čís. 3427.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924).

Nedostatek povolení žádaného v § 24 čís. 1 zákona není odstraněn již pouhým ohlášením.

»Zařízením« jest i přístroj, který nefunguje a jež je třeba k zahájení provozu doplniti, některé jeho součástky vyměnití nebo jinak jej opravití.

Pojem »přechovávání« nevyžaduje jednání tajné (ukrývání), zasahuje veškeré případy, ve kterých jsou zařízení v dosahu faktické moci osoby fyzické nebo právnické, takže osoba ta může jich použití k zachycení odněkud vyslaných zpráv radiotelegrafních nebo radiotelefonních.

S hlediska pojmu »přechovávání« je lhostejno, za jakým účelem si ta která osoba onu možnost zjedнала, jakým způsobem a po kterou dobu si ji zachovala, a zda se jí podařilo či nepodařilo, použitím zařízení dovršiti pouhou možnost ve skutečné zachycení zpráv.

K subjektivní skutkové podstatě přečinu § 24 čís. 1 zákona je třeba, by pachatel věděl, že jde o takové jednání a o takový předmět jednání toho, jaké má zákonný zákaz na zřeteli.

Přesvědčení pachatelovo, že povolení je třeba si opatřiti teprve po vyzkoušení aparátu, nevyvíňuje (§§ 3, 233 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 22. března 1929, Zm II 22/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 30. listopadu 1928, jímž byli stěžovatelé uznáni vinými přečinem podle § 24/1 zákona čís. 9/1924 sb. z. a n.